

Juryrapport van de Martin Luther King spoken word wedstrijd VU

We mochten maar liefst 89 inzendingen ontvangen voor de Martin Luther King spoken word wedstrijd. Hieruit koos de jury vijf inzendingen.

We waren overweldigd door de intimiteit van de inzendingen, we werden binnen gelaten in vele studentenkamers, levens, jeugden, geheimen en taboes. Ziel en zaligheid werden ons toevertrouwd, lief en leed werd met ons gedeeld, harten werden omgekieperd op papier en beeld. Soms waren we zeer geroerd door wat ons werd verteld, over wat de schrijver was overkomen, wat er met geliefden is gebeurd, we lazen over vaderlanden, over moedertaal, over liefde en wanhoop. Vaak kwam ook de vraag naar boven, *mag ik zijn zoals ik ben?* De wereld, de omgeving, de huidige maatschappij werd kritisch bevraagd.

Af en toe moesten we hard zoeken naar de poëzie in de verhalen, er werd ons veel medegedeeld, veel uitgelegd en verteld, maar minder getoond. De geschiedenis werd ons herverteld, vanuit andere perspectieven geschreven maar we misten soms ook de vertaling naar spoken word, naar de poëzie en luisterden we naar heel wat manifesten en dagboekfragmenten.

We zochten naar hoop, zoals Martin Luther King zijn hoop uitsprak. We zochten niet per se naar happy endings maar wel naar de kleine scheurtjes waar het licht doorschijnt. Flintertjes droom tussen de regels.

Er waren een heleboel *jij-en* en *jullie-en* die niet werden benoemd en ons deden afvragen wie dat waren, naar wie werden beschuldigende vingertjes geheven?

Het mooie en krachtige van deze vorm van storytelling, van spoken word, is dat het ons vertelt waar we als samenleving mee dealen, wat zijn de issues

Jury's report of the Martin Luther King Spoken Word Contest VU Amsterdam

We received a good 89 entries for the Martin Luther King spoken word contest. Of these, the jury chose five entries.

We were overwhelmed by the intimacy of the entries; we were let into many student rooms, lives, childhoods, secrets and taboos. Heart and soul were entrusted to us, joys and sorrows were shared, hearts were poured out on paper and in images. Sometimes we were deeply moved by what was told, about what had happened to the writer, what happened to loved ones. We read about homelands, mother tongue, about love and despair. Often the question arose, can I just be as I am? The world, the environment and current society were critically questioned.

Sometimes we had to search hard for the poetry in the stories, we were told a lot, explained a lot, but shown less. History was retold to us, written from other perspectives but we sometimes missed the translation to spoken word, to poetry. We listened to a lot of manifestos and diary fragments.

We were looking for hope, like Martin Luther King expressed his hope. We were not necessarily looking for happy endings, but for the small cracks through which the light shines. Wraiths little snippets or small pieces of dream between the lines.

There were a lot of you's that were not named and made us wonder who they were, who they were pointing accusing fingers at.

The beauty and power of this form of storytelling, of the spoken word, is

waar deze generatie mee kampt, wat zit hoog, wat vraagt om verteld te worden, wat wil gehoord worden. Spoken word als een thermometer van het actuele leven.

Een ding was duidelijk, het ging veel over gender en dan specifiek over de te krappe hokjes van het traditioneel denken over sekse. Het ging ook regelmatig over het koloniale verleden, specerijen kwamen langs varen, wortels werden opgegraven en onderzocht. Het verleden tot leven gebracht tussen de regels, door VOC schepen en trans-Atlantische bewegingen.

Naast de zeggingskracht van het verhaal, urgentie, de performance, de flow, de poëzie, de authenticiteit en de verwerking van het thema heeft de jury ook gelet op het taalgebruik.

Is de taal eigen, schonk de schrijver zichzelf de vrijheid om de juiste woorden te vinden of maken bij het verhaal of zat de schrijver opgescheept met clichés en voorspelbare uitdrukkingen? We kwamen heel veel 'tussen wal en schip' tegen, ook veel 'in het plaatje passen' en veel 'time heals all wounds' en nog tal van dit soort voorbeelden.

Over het algemeen was er veel zorg besteed aan de filmpjes. We vroegen om simpele registraties en die kregen we ook, helder gefilmde portretten, soms een artistieke videoclip maar over het algemeen kon de jury een goed idee krijgen van de performance kwaliteiten van de schrijvers.

En dat brengt me tot de vijf genomineerden die de jury koos, deze vijf geven een goed beeld van een levendig literair genre dat steeds meer ruimte inneemt in het culturele en literaire landschap.

In willekeurige volgorde:

Kwan Suppaiboonsuk

that it tells us what we as a society have to deal with, the issues that this generation has to deal with, what's bothersome, what needs to be told, what wants to be heard. Spoken word as a thermometer of current life.

One thing was clear: it was a lot about gender, and specifically about the narrow-mindedness of traditional thinking about gender. It was also often about the colonial past, spices passed by, roots were dug up and examined. The past was brought to life between the lines, by VOC ships and transatlantic movements.

Besides the eloquence of the story, the urgency, the performance, the flow, the poetry, the authenticity and the processing of the theme, the jury also paid attention to the use of language.

Is the use of language unique, did the writer use the freedom to find or create the right words to fit the story or was the writer stuck with clichés and predictable expressions? We came across a lot of 'in between stools', a lot of 'fitting in' and a lot of 'time heals all wounds' and many other such examples.

In general, a lot of care was taken with the videos. We asked for simple recordings and we got them; clearly filmed portraits, sometimes an artistic video clip, but in general the jury could get a good idea of the performance qualities of the writers.

And that brings me to the five nominees the jury chose. These five give us a good idea of a lively literary genre that is taking up more and more space in the cultural and literary landscape.

In random order:

Kwan Suppaiboonsuk

In deze tijd van individualisme, kaders en automatisering, geeft Kwan ons een precieze en afgemeten kijk op deze maatschappelijk tendens. Nu we meer en meer te maken hebben met algoritmes die mensenrechten schenden, een wereld waarin modellen en formules prioriteit en noodzaak bepalen is haar boodschap treffend, eigentijds en eindigt met een hoopvolle oproep. En daarbij vergeet ze de poëzie niet, dat is knap.

Noë van Leeuwen

Een rake en originele bijdrage. Het spel met taal versterkt de alarmerende, inhoudelijke boodschap en Noë weet dat met verve neer te zetten in een performance. Het doet de jury vermoeden dat dit deze artiest makkelijk afgaat en kijkt er naar uit hem vaker te zien en horen.

Anna van Doorn

MLK kaartte in zijn 'I Have a Dream' speech, verschillende, op z'n zachts gezegd, pijnlijke situaties aan. Anna durft het aan om op een heldere manier haar eigen privilege te bezien en tegen het licht te houdt. Tegelijkertijd geeft ze ook haar kwetsbaarheid in deze samenleving aan, subtiel, tussen de regels zodat het niet grotere verhaal overschaduwde.

Dina Bousbaa

Met een openingszin als: "Zijn rug zo krom als alle beloften die hem werden gedaan" opent Dina een wereld herkenbaar voor vele Nederlanders maar weinig besproken. Eerst gezien als werkers, medelanders en tot slot allochtonen, zijn dit mensen die bijdroegen aan de welvaartstaat waar velen van ons voordeel uit trekken en daar wijdt Dina een ode aan, zacht en hartverwarmend. Aan een opa, papa of oom die we vast allemaal wel kennen.

Tasha Mhishi

Tasha kijkt veel verder dan zichzelf, pakt de wereld vast bij haar nekvel en

In this age of individualism, frameworks and automation, Kwan gives us a precise and measured view of this social trend. Now that we are increasingly faced with algorithms that violate human rights, a world in which models and formulas determine priority and necessity, her message is striking, contemporary and ends with a hopeful appeal. And she does not forget poetry, which is clever.

Noë van Leeuwen

A striking and original contribution. The playful use of language reinforces the alarming message and Noë knows how to do this with verve in her performance. The jury suspects that this artist does this easily and looks forward to seeing and hearing him more often.

Anna van Doorn

In his 'I Have a Dream' speech, MLK touched on several painful situations to say the least. Anna dares to look at her own privilege in a clear way and hold it up to the light. At the same time, she also expresses her vulnerability in this society, subtly, between the lines so that it does not overshadow the larger story.

Dina Bousbaa

With an opening line like: "His back as crooked as all the promises that were made to him", Dina opens up a world recognisable to many Dutch people but little discussed. First seen as workers, fellow countrymen and finally immigrants, these are people who contributed to the welfare state from which many of us benefit. Dina devotes an ode to them in a gentle and heartwarming way. To a grandpa, dad or uncle that we all probably know.

Tasha Mhishi

bekijkt haar kritisch.

Tegelijkertijd stelt ze vragen over haar eigen positie in die wereld, over hoe te overleven en doet dat in een solide, poëtisch gebruik van taal. Uit haar tekst spreekt ook een sterk gevoel voor cadans en ritme waar de jury erg blij van werd.

Namens de jury: Dorothy Blokland, Onias Landveld, Dave Ensberg-Kleijkers en Babs Gons

Tasha looks far beyond herself, grabbing the world by the neck and examining it critically.

At the same time, she asks questions about her own position in that world, about how to survive, and does so in a solid, poetic use of language. Her text also displays a strong sense of cadence and rhythm that delighted the jury.

On behalf of the jury: Dorothy Blokland, Onias Landveld, Dave Ensberg-Kleijkers and Babs Gons